

РЕШЕНИЕ

№ 776

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 03.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12115** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, вр. чл. 4 и чл. 9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, чрез адв. Д., срещу Акт за установяване на задължения по декларация № ДЛЦ21-ТД26-404 от 23. 07. 2021 г. на старши инспектор по приходите в Отдел „ Общински приходи – Л., мълчаливо от директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. Твърди, че сградата не е довършена с издадено разрешение за ползване, а се намира на етап „груб строеж“, поради което не се дължат данъци. Сочи, че разпоредбата на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, няма обратно действие. По отношение на установените ТБО се сочи, че липсва разпоредба сходна на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, поради което определянето на задължения по аналогия било недопустимо. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорения акт.

В откритото съдебно заседание се представлява от редовно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира се присъжда на разноските по делото, включително адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответникът - директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско

възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С констативен протокол по чл. 181, ал. 2 от ЗУТ от 15. 02. 2018 г. на Столична община, Район Л. (стр. 65), е констатирано изграждане в груб строеж на сградата.

С констативен протокол от 08. 06. 2018 г. на Столична община, Район Л. (стр. 64), е констатирано изграждане в груб строеж на административната сграда, като изрично е отбелязано, че към момента сградата не е приета.

С нотариален акт № 65, дело 239 от 21. 06. 2018 г. [фирма], [населено място] придобива собствеността върху поземлен имот с идентификатор № 68134.905.2355 с адрес – С., район Л., кв. В., бул. Околовръстен път, заедно с изградените в имота сгради – административна сграда, изградена на степен „груб строеж“ с идентификатор № 68134.905.2355.1, търговско-складова база с идентификатор № 68134.905.2355.2, производствен цех с идентификатор № 68134.905.2355.3 и и сграда с идентификатор № 68134.905.2355.6.

С вх. № [ЕГН] от 27. 05. 2021 г. от страна на [фирма] (стр. 97) е подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ, касаеща административната сграда на четири етажа с определен партиден № 7211F180286.

Със заявление вх. № Д.-21-ТД-26-404 / 01. 07. 2021 г. дружеството е поискало издаването на акт за установяване на задължения по декларация.

С Акт за установяване на задължения по декларация № ДЛЦ21-ТД26-404 от 23. 07. 2021 г. на инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи“- Л., са установени задължения за ДНИ и ТБО на [фирма] от 01. 03. 2020 г. до 31. 12. 2020 г. Актът е връчен на 05. 08. 2021 г.

С жалба от 19. 08. 2021 г. (стр. 32), дружеството оспорва издадения акт по административен ред.

С жалба от 23. 11. 2021 г. дружеството оспорва издадения акт за установяване на задължения по декларация, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният АУЗД, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия, видно от приложената Заповед № СОА20-РД09-1362 / 14. 02. 2020 г. на кмета на СО (стр. 77) и доказателства за заеманата от Т. А. длъжност като старши инспектор в отдел „Общински приходи“.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК.

На основание чл.9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 - 5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред.

В конкретния случай, няма спор за факти, като допълнително в съдебното заседание,

са представени доказателства за извършените услуги по сметосъбиране и сметоизвозване.

В същото време, независимо от така представените доказателства, съдът намира, че при издаването на акта е допуснато нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ, (нова – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.), данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от Закона за устройство на територията, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.

От страна на приходната администрация се сочи, че има издаден констативен протокол от 15. 02. 2018 г. за изграждането на сградата до етап „груб строеж“, от която дата са минали повече от две години, поради което правилно са определени задълженията, считано от месец март 2020 г.

Доводите на дружеството са, че се касае за нова разпоредба, която е в сила от 01. 01. 2019 г., поради което не може да се прилага за минал момент.

Съдът намира за основателни доводите изложени в жалбата. Видно е, че приложимата норма е нова и е в сила от 01. 01. 2019 г., поради което при липса на изрична регламентация, няма обратно действие и не може да се приложи за факти и правоотношения възникнали през 2018 г., когато дружеството жалбоподател става собственик на имота.

В същото време, първата хипотеза на чл. 15, ал. 5 от ЗМДТ е неразривно свързана с ал. 7 на същия член, според която е предвидено изцяло нова процедура, поради което същата е приложима само за в бъдеще.

На основание чл. 15, ал. 7 от ЗМДТ (нова – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.), завършването на сградата в груб строеж се установява по реда на чл. 181, ал. 2 от Закона за устройство на територията. Обстоятелствата по ал. 5 се установяват с констативен акт, съставен от служители на общината. Актът се съобщава на данъчно задълженото лице, което може да оспори констатациите в акта в 7-дневен срок от уведомяването.

В случая не е дадена възможност на лицето да оспори констатациите в акта, а и това няма как да стане след като протокола по чл. 181, ал. 2 от ЗУТ е от 15. 02. 2018 г.

При това положение, единствената приложима хипотеза в случая е, след издаването на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от ЗУТ, какъвто не е издаден към настоящия момент, поради което установяването на задължения за този период е незаконосъобразно.

Съдът намира за неоснователни изложените доводи в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, че самия жалбоподател в жалбата си сочи, че единствено административната сграда от придобитите с нотариалния акт имоти е на етап „груб строеж“, тъй като издадения АУЗД касае само този имот.

По отношение на установените задължения за ТБО, следва да се има предвид, че съобразно чл. 64, ал. 1о ЗМДТ, таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината. В чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ е регламентирано, че данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Доколкото по изложените по-горе съображения съдът намира, че данък недвижими имоти не се дължи за процесния период, то незаконосъобразно е определена и такса битови отпадъци.

Освен това в чл. 21, ал. 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни

такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (Наредбата) е предвидено, че за новопостроени сгради или части от сгради се дължи такса от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. Цитираната разпоредба възпроизвежда текста на чл. 15, ал. 1 ЗМДТ. За да възникне задължението, сградата следва да е завършена или да е започнало използването ѝ, като двете условия са предвидени алтернативно, т. е. достатъчно е да е налице едно от тях. Тълкуван в контекста на останалите алинеи на разпоредбата, а и от алтернативно предвидените предпоставки за дължимост в този случай (завършване на имота или начало на ползване на имота) следва, че текстът визиращ недължимост на ТБО за обекти в процес на изграждане, които не представляват годни за ползване такива. Тоест дължимостта на ТБО в тази хипотеза е свързана с годността на имота да бъде ползван и да служи по предназначението си.

В Наредбата относно началния момент, от който се дължи ТБО не е предвидена хипотеза, аналогична на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ, която е предвидена за ДНИ и това е така, тъй като заплащането на ТБО е свързано с използването на сградата, съответно с възможността за ползване на услугата и има възмезден характер за разлика от данъка. Именно затова прилагането на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ по аналогия от общинската администрация е недопустимо.

Моментът на завършване на строежите се определя от ЗУТ и издадените на основание на този закон подзаконовни нормативни актове. Съгласно чл. 177, ал. 2 и ал. 3 от ЗУТ сградите, в зависимост от категорията на строежа, се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК при условия и по ред, определени в наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството или въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. В конкретния случай сградата, е изградена единствено на етап груб строеж, поради което все още не е започнало ползването ѝ.

Видно и от приложените от процесуалния представител на жалбоподателя документи в проведеното съдебно заседание, по отношение на сградата е издадено Разрешение за строеж № 77 / 12. 08. 2020 г. (стр. 230), който касае съществено преустройство на съществуващата сграда и което безспорно доказва невъзможността за нейното ползване. Видно от акт за приемане на конструкция (стр. 231), конструкцията е приета една на 21. 12. 2021 г.

Доколкото сградата не е въведена в експлоатация и няма данни, нито твърдения използването на сградата да е започнало преди това, ТБО за сградата не се дължи. Като е изчислил размера на ТБО въз основа на разпоредбата на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ за имотите част от сградата преди същата да е въведена в експлоатация, органът по приходите е постановил незаконосъобразен АУЗД.

В този смисъл са и приложените от жалбоподателя Решение № 11881 от 22.11.2021 г. по адм. д. № 4076 / 2021 г. на ВАС и Решение № 13130 от 22.12.2021 г. по адм. д. № 5380 / 2021 г. на ВАС.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е незаконосъобразен поради съществено нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора и с оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, ответната страна следва да бъде осъдена да му заплати направените по делото разноски, които са в размер на 50 лв. държавна такса, както и адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв., съобразно представени

списък на разноските с доказателства за заплащането му.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ изцяло по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на задължения по декларация № ДЛЦ21-ГД26-404 от 23. 07. 2021 г. на старши инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи“ – Л., мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за ДНИ за периода 01. 03. 2020 г. – 31. 12. 2020 г. в размер на 2982,38 лв. и лихви в размер на 228,65 лв., както и задължения за ТБО за периода 01. 03. 2020 г. – 31. 12. 2020г. в размер на 13 045,49 лв. и лихви в размер на 1005,59 лв.

ОСЪЖДА Столична община – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 1850 лв. (хиляда осемстотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: